

dagen har gennem en Aarrække skabt sig den Praksis, at Bøderne, om jeg saa maa sige, bliver drevet over i Statskassen, og jeg vilde finde det ganske naturligt, at ogsaa disse Bøder gaar ind i Statskassen. Nu skal vi jo have et Overnævn, og Udgifterne til dette skal afholdes af Statskassen; det synes mig da naturligt, at Bøderne, hvis saadanne kommer, indgaar i Statskassen. Men hele Spørgsmaalet er jo ikke stort.

Jeg glemte før at nævne et Ændringsforslag, som jeg dog gerne vil gøre opmærksom paa, før jeg slutter. Det er Ændringsforslag Nr. 26, stillet af Mindretallet under Nr. 5. Der foreslaas herved en Tilføjelse til § 7, hvorved et Nævn forpligtes til, hvis Ombygning, Modernisering eller anden Forandring ved en Ejendom paatænkes, forud at fastsætte Lejen paa Betingelse af, at Forandringen foretages i Overensstemmelse med de Beskrivelser o.s.v., som har været forelagte Nævnet. Den saaledes fastsatte Leje skal først træde i Kraft fra det Tidspunkt, da Forandringen er fuldført. Dette Ændringsforslag vil jeg meget anbefale sammen med de øvrige af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Til Slutning skal jeg udtale, at jeg ikke kan erkende den ærede Ordførers Berettigelse til at paastaa, at det Mindretal, hvortil jeg hører, har vist grumme lidt Hensyn til Lejerne, men meget Hensyn til Ejerne. Hovedsynspunktet for Medlemmerne af det Parti, hvortil jeg hører, har været dette, at vi gennem denne Lov har villet være med til at beskytte Lejerne mod uberettigede Lejeforhøjelser, og at vi i øvrigt paa alle Omraader ønsker at skabe saa retfærdige Forhold mellem Ejere og Lejere som vel muligt. Vi ønsker ikke at være med til at lovgive efter det Princip, at da Lejerne er de fleste, gælder det om at give dem saa meget som muligt, og da Ejerne er de faa, gælder det om at gaa dem saa nær som muligt; men vi ønsker at lovgive ud fra det Princip, at der bør skabes Retfærdighed i Forholdet mellem Ejer og Lejer, saaledes at ingen trædes for nær.

Asger Karstensen: Den ærede Ordfører (Simonsen) anførte, at de Bestræbelser, der fra Venstres og vor Side var udfoldede i Udvalget, mere var et Udtryk for at gavne Ejerne end for at tage Hensyn til Lejerne. Ærede Medlemmer, som vil gennemgaa Betænkningen, vil faa en passende Illustration

til denne Udtalelse, idet de allerfleste Ændringsforslag, der er stillede, som for øvrigt selve Lovforslagets Tekst, i alt væsentligt gaar ud paa at skabe Garantier for Lejerne, medens der kun i ganske enkelte Tilfælde tages Hensyn til Ejerne. Det vil da vist ogsaa være den almindelige Mening hos Publikum, at Lovforslaget i ganske særlig Grad giver Lejerne en Favørstilling, og jeg er mere tilbøjelig til at tro, at Ejerne vil anstille visse Betragtninger over dette Lovforslags Indgrib i deres Rettigheder. Der er imidlertid intet andet at sige til Ejernes berettigede Betragtninger i saa Henseende, end at alle i Samfundet, Landmænd og Købstadsfolk og altsaa ogsaa Grundejere, som sidder inde med visse Aktiver, der tages i den store Almenheds Tjeneste, nødvendigvis maa vise Resignation, og denne Resignation har man fra det Partis Side, jeg tilhører, Gang paa Gang haft Lejlighed til at give Udtryk for, og vi gør det ogsaa gennem vor Stilling til Bestemmelserne i dette Forslag. Vi har sammen med Venstre stillet en Række Ændringsforslag, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, da den ærede foregaaende Taler (Slebsager) har omtalt de væsentligste af dem. Jeg skal blot rekapitulere de Hovedsynspunkter, vi har anlagt for dette Spørgsmaal i sin Almindelighed, og saa slutte med at nævne et Par af de Ændringsforslag, som jeg lægger særlig Vægt paa.

Vi har i Forening med Venstre ment, at man burde tidsbegrænse Loven. En Lov som denne er en Undtagelseslov, der knytter sig til de rent ekstraordinære Forhold i Øjeblikket. Der er da ingen Mening i at gøre denne Lov længere rækkende end nogenlunde godt og vel et Aar — vi er kommet ind paa 1½ Aar, men det bør i alt Fald være en forholdsvis kortvarig Periode, for at derved Lovens midlertidige Karakter kan fastslaas.

Vi har fastholdt, at Reparationer maatte Ejeren have Lov til selv at bestemme over, idet i sidste Linie Forsømmeligheder paa dette Omraade af gravevende Art i høj Grad vil ramme Husværterne selv, og idet vi mener, at nogen Dispositionsret maa der dog blive tilbage for en Mand eller Kvinde, der har sikret sig en Ejendom, blandt andet ved at tage den med Ejendomsbesiddelsen forbundne Risiko.

En Appellinstans har man ønsket fra Venstres Side og fra vor Side, og denne Appellinstans har faaet en saadan Form,